

POSTANOWIENIE

15 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

na posiedzeniu niejawnym 15 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa S.K.

przeciwko K.K.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej K.K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 30 października 2024 r., VII AGa 1334/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. obciąża kosztami postępowania kasacyjnego pozwanego, pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 30 października 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, po rozpoznaniu sprawy w następstwie apelacji powoda, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 1 czerwca 2023 r. w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 80.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 14 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty (punkt I.1) oraz obciążył pozwanego kosztami procesu, szczegółowe ich wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu (punkt I.2). Ponadto obciążył pozwanego kosztami procesu w postępowaniu apelacyjnym, szczegółowe ich wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu (punkt II).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, pozwany powołał się na przyczyny kasacyjne określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinien odpowiednio sformułować zagadnienie prawne, wskazać przepisy prawa, na których tle zagadnienie się wyłoniło oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą możliwość rozbieżnych ocen prawnych oraz świadczącą o istotności tego zagadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.; z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). Zagadnienie jest istotne, jeżeli jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla ukierunkowania praktyki sądowej i rozstrzygnięcia sprawy, w której zagadnienie powstało (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego

z 18 września 2012 r., II CSK 180/12, niepubl. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl.), wywołuje poważne wątpliwości, a zarazem nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez pozwanego nie czyni zadość wskazanym wymaganiom. Nie mają istotnego charakteru wątpliwości skarżącego dotyczące dopuszczalności oparcia wyroku na opinii biegłego, sporządzonej na potrzeby innego postępowania cywilnego, która - jak podnosi skarżący - została skutecznie zaskarżona i nie została przyjęta za podstawę wyroku w sprawie, w której została dopuszczona. Stosownie do art. 278¹ k.p.c. sąd może dopuścić dowód z opinii sporządzonej na zlecenie organu władzy publicznej w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Dowód tego rodzaju podlega ocenie według zasad właściwych dla opinii biegłego i kryteriów z art. 233 k.p.c. Przepis art. 278¹ k.p.c. nie stawia wymogu prawomocnego zakończenia postępowania sądowego, na potrzeby którego dowód z opinii został pierwotnie przeprowadzony, tylko zaś wówczas możliwa byłaby ocena, czy opinia ta stanowiła podstawę ustaleń również w tym postępowaniu. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów, dążenie do przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy dowodów czy też powoływanie nowych faktów, co czyni skarżący, jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym stosownie do art. 398³ § 3 w zw. z art. 398¹³ § 2 k.p.c. i nie może odnieść skutku również na etapie oceny przez Sąd Najwyższy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Apelacyjny przedstawił przeprowadzoną ocenę dowodu dopuszczonego na podstawie art. 278¹ k.p.c. oraz podniesionego wobec tej opinii merytorycznego zarzutu skarżącego dotyczącego czasu ustalenia stanu spółki. Uwzględnił ponadto, że skarżący dążył w niniejszym postępowaniu do uniemożliwienia lub co najmniej utrudnienia dokonania wyceny udziałów, a przy tym nie zgłaszał wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w tym postępowaniu lub opinii z innej sprawy. Skarżący nie stawia zarzutu kasacyjnego nieprzeprowadzenia przez sąd określonych dowodów z urzędu. W okolicznościach

sprawy argumentacja wniosku nie przekonuje w konsekwencji, że w sprawie wystąpiła przyczyna kasacyjna z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie wykazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc że zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, niepubl.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Przy czym o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, niepubl.; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, niepubl.; z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, niepubl.; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16, niepubl.; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, niepubl.; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, niepubl.; z 5 października 2018 r., V CSK 168/18, niepubl.).

W zakresie tej przyczyny kasacyjnej pozwany argumentował, że zawarta przez strony umowa miała charakter umowy przedwstępnej, co nie zostało dostrzeżone przez Sąd *meriti*, a skutkowało upływem rocznego terminu przedawnienia zgodnie z art. 390 § 3 k.p.c. i rygorem oddalenia roszczenia. Ponadto oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wiązał z zarzutem „naruszenia art. 5 k.c. w zw. z art. 354 k.c. w zw. z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego wnioskowania”. Podniesiony przez skarżącego zarzut przedawnienia roszczenia nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zważywszy, że skarżący nie podnosił tego zarzutu w toku postępowania, a sąd nie był w okolicznościach sprawy zobligowany do uwzględniania upływu terminu przedawnienia z urzędu. Argumenty przytoczone przez Sąd Apelacyjny w rozważaniach dotyczących zasadności stosowania w sprawie art. 5 k.c., a które nie ograniczyły się do powiązania naganego zachowania pozwanego wyłącznie z dokonywaniem nienależnych wypłat ze środków Spółki, nie pozwalają również uznać za oczywiście

nieprawidłowe stanowiska, że żądanie powoda nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, zwłaszcza że zastosowanie przez ustawodawcę klauzuli generalnej immanentnie wiąże się z zawarowaniem znacznej swobody decyzyjnej sądowni, co zwęża zakres przypadków, w których można mówić o oczywistej sprzeczności rozstrzygnięcia z art. 5 k.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2018 r., III CSK 125/18, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Roman Trzaskowski

(K.L.)

[SOP]